

2—3 Mar, og hvad Wien angaar, forekommer det mig næsten paradisk at tale om et Extratillæg af 2000 Rd. for det indværende Udstillingsaar. Saameget er jo dog blevet bekendt, at under den foreftaaende Udstilling i Wien vil der foregaa et Opsving af Priserne paa alle mulige Ting, som maa forekomme os herhjemme efter vore smaa Forhold fuldstændig eventyrligt. En Forhøielse til det 4, 6, 8 ja 10 dobbelte af saadanne Ting som Hotelpriiser er allerede i fuld Gang. Det er umuligt Andet, end at dette maa faae Indflydelse paa en Mangfoldighed af Forhold, som gribe ind i deres daglige Liv, der have fast Bopæl og Ophold der. Nu udtalte den ærede Ordfører selv, at man ventede af den danske Repræsentant i Wien, at han under Udstillingstiden, naar der samledes en større Kreds af Danske der, vilde paa forskellig Maade tage sig af dem, og interessere sig for dem, og han indrømmede, at dette maatte, uden at han dog kunde sige i Detaillen hvorledes, medføre forskellige forøgede Udgifter for ham; men tillad mig at sige, at denne Udgiftsforøgelses sande Størrelse har man ingen Forestilling om, naar man anser den til 2000 Rd. (Det Ganske: Ministeren har selv foreslaaet denne Sum!) Jeg beder om Forladelse, Ministeren har ikke stillet Forslag om, at der for i Mar paa Grund af Udstillingen skal indrømmes den paagjældende Gesandt et extraordinært Tillæg af 2,000 Rd., og altsaa har Ministeren heller ikke gjort Udstillingen til Maalestok for Tillæget; men Ministeren har indstillet, at der maa blive føiet til den Gage, som Gesandten hidtil har haft, et fast aarligt Tillæg af 2,000 Rd., og dette er en ganske forskellig Ting. Det forekommer mig som ærede foregaaende Talere, at vil man overhovedet have Repræsentanter i Berlin og Wien, er man nødsaget til at følge med de Prisforhøielse, som der ere foregaaede. Det er den usforstandigste Politikk, man kan drive, at sætte Folk til at udføre visse Hæver, og samtidig undergive dem saadanne Bilktaar, at de blive aldeles ude af Stand til at opfylde dem paa den rigtige Maade, og at stille Gesandter saaledes, at de af Hensyn til deres knappe Indtægter for en meget væsentlig Del maa dukke under i idelige Spørgsmaal om, hvad de have Raad til og hvad ikke, at udsætte dem ligefrem for Næringsforger (Munterhed). Ja, der kan virkelig ligesaavel eksistere Næringsforger med en aarlig Indtægt af 16,000 Rd. som med en aarlig Indtægt af 3 til 400 Rd., det kommer blot an paa, hvilke Udgifter man er nødt til at gjøre, og det er sikkert, at for at kunne leve i Berlin med den Gage, der er normeret for vor danske Gesandt, maa man leve med en i den Grad vidt drevne Økonomi, at det af gode og dygtige Økonomer i Berlin, som have levet der i en Aarække, er til mig blevet erklæret for ufatteligt, hvorledes den danske Minister kan komme ud af det med sin Gage. Jeg forstaar ikke, at Udvalget har villet

foreslaa Nedsættelser paa disse Punkter. Det er fuldstændigt sandt, at indenfor Rammen af den Sum, der bevilges, kan Ministeren, som ogsaa den ærede Ordfører udtalte, bevæge sig frit, han kan tage fra den ene og give til den Anden, og dersom der var noget Sted paa vort hele Gesandtskabs Omraade, hvor der var Noget tilovers at tage, saa ville denne Anvisning være god, men jeg tror ikke, at noget saadant Sted kan findes. Derfor maa der lægges Noget til hovedsagelig ved Posterne i Berlin og Wien, de trænge nemlig dertil i den Grad, at det er komplet umuligt virkelig at fyldestgjøre de Krav, man stiller til dem ved de Summer, som Udvalget har villet indrømme dertil. Det forekommer mig, at Ministeriet i det Hele har været altfor tilbageholdende paa dette Omraade. Jeg tror, at Ministeriet havde handlet baade klogere og rigtigere ved at gjøre langt videre gaaende Fordringer og kræve saadanne Summer, som virkelig kunde sætte de Paagjældende i Stand til at optræde paa en sømmelig Maade, saaledes som det nemlig sømmer sig for en lille Magts Repræsentanter — der er sandelig Spillerum nok endda. Men jo mindre Ministrene fordre paa dette Omraade, jo mindre faae de, det har viist sig i en lang Række af Mar. Saaledes som alle Priser ere stegne, og saaledes som disse Lønninger ere i Forhold dertil, ville de snart være sunkne saa dybt, at det ikke vil være muligt for Nogen, som ikke medbringer en meget betydelig Privatformue at overtage disse Stillinger. Derfor Nøgtdagen vil vedblive at gaa frem paa den Vej, vil den handle langt klogere ved helt at affasse vort Gesandtskabsvæsen og al diplomatisk Repræsentation i Udlandet. Jeg vil endnu gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad der er sagt om, at, saa ofte der er noget Alvorligt at udrette, sendes der dog en anden Mand ved Siden af Gesandten. Det forekommer mig, at de sidste 10 til 12 Mars Historie tyder i ganske modsat Retning. Ja, det forstaar sig, naar der skal føres specielt finansielle Forhandlinger med fremmede Magter, saa sendes der hertil en særlig i finansiell Henseende indsigtfuld Mand, og naar der skal sluttes en Møntkonvention, sendes der en Mand, som særlig har Kjendskab til Møntvæsenet — naturligtvis, thi det vilde jo ikke være muligt for nogen Gesandt at være saaledes inde i alle specielle Tilfælde og Spørgsmaal, at han kunde paatage sig Ansvar for Ledelsen af Forhandlinger om saa vigtige Sager. Men hvor der har været Tale om virkelig politiske Sager, har det i de sidste 12 til 15 Mar — jeg er ikke i Stand til at mindes en eneste Leilighed, hvor det ikke har været Tilfældet — været vore egne faste udenlandske Gesandter, som have ledet de politiske Forhandlinger med den vedkommende Regjering. (S. Rjar: S London!). Saa det er Konferencen i London, hvortil der sigtes. Men have da ærede Medlemmer glemt, at netop i London fungerede vor Gesandt blandt Un-